

издаване на разрешително за строеж или за парцелиране, което неминуемо е последващ етап на изготвянето на политиката по отношение на използването на земята. По този начин взетите на регионално равнище мерки били непълни, тъй като не се отнасяли до цялата процедура по определяне и привеждане в изпълнение на тази политика.

⁽¹⁾ ОВ L 10, 1997 г., стр. 13; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 4, стр. 8.

⁽²⁾ Директива 2003/105/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 16 декември 2003 година за изменение на Директива 96/82/ЕО на Съвета относно контрола на опасностите от големи аварии, които включват опасни вещества (ОВ L 345, стр. 97; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 7, стр. 20).

Иск, предявен на 22 януари 2010 г. — Европейска комисия/Португалска република

(Дело С-38/10)

(2010/С 80/33)

Език на производството: португалски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: R. Lyal и G. Braga da Cruz)

Ответник: Португалска република

Искания на ищеца

— Да се установи че Португалската република не е изпълнила задълженията си по член 49 от Договора за функционирането на Европейския съюз и по член 31 от Споразумението за ЕИП, като е приела и оставила в сила законови разпоредби, съдържащи се в членове 76.°-А, 76.°-В и 76.°-С от Código português do Imposto sobre o Rendimento das pessoas Colectivas (CIRC) [португалския кодекс за корпоративно подоходно облагане], съгласно които при преместване на седалището и действителното управление на португалско предприятие в друга държава членка, при преустановяване на дейността на постоянен обект или при прехвърляне на техните активи от Португалия в друга държава членка:

— данъчната основа за данъчната година, през която настъпва събитието, включва всички нереализирани капиталови печалби във връзка с въпросните активи, докато

нереализираните капиталови печалби във връзка с изцяло национални транзакции не се включват в облагаемата основа;

— съдружниците в дружеството, което премества седалището и действителното си управление извън територията на Португалия, се облагат въз основа на разликата между стойността на ликвидните активи на дружеството (изчислена по пазарни цени към датата на преместването) и цената на придобиване на съответните дружествени дялове.

— Да се осъди Португалската република да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Комисията счита, че посочените членове от CIRC могат да представляват пречка за свободата на установяване, прогласена с член 49 ДФЕС.

Съгласно посочената португалска правна уредба нереализираните капиталови печалби се облагат само когато дружество премества седалището и действителното си управление извън Португалия или когато прехвърля отделни имуществени активи на постоянен обект в друга държава членка, докато еквивалентните премествания на седалище на територията на Португалия и прехвърляния на активи от дружество на клон в същата държава членка не водят до каквито и да е незабавни данъчни последици.

Комисията не оспорва правото на държавите членки да облагат капиталовата печалба на местно лице, което като такова е данъчно задължено в лично качество и се облага за световния му доход. Въпреки това Комисията счита, че португалското законодателство трябва да прилага единен критерий и че фактите, водещи до възникване на данъчни задължения, а именно прехвърлянето на активи или друг фактор, налагащ корекция на амортизацията, трябва да са едни и същи, както когато седалището или действителното управление се премества, а имуществото се прехвърля извън територията на Португалия, така и когато остават там.

Комисията счита, че държавите трябва да имат право да преместват седалището си или да прехвърлят отделни активи в друга държава членка без да са подложени на изключително сложни или свързани с големи разходи процедури. Според Комисията нищо не обосновава незабавното събиране на данъци върху нереализираната капиталова печалба при преместване в друга държава членка на седалището или действителното управление на португалско дружество, прекратяване на дейността на постоянен обект в Португалия или прехвърляне в друга държава членка на притежавани в Португалия активи, след като в сравними национални положения няма такова облагане.

Необходимо е да се осигури специална защита на правата на определени заинтересовани лица и по-специално на кредиторите, миноритарните акционери и данъчните органи, но това трябва да бъде в съответствие с принципа на пропорционалност съгласно тълкуването му от Съда.

В този контекст Португалската република би могла например да определи стойността на нереализираната капиталова печалба, по отношение на която иска да запази данъчната си юрисдикция, стига това да не предполага незабавна изискуемост на данъка, нито отлагане на плащането му при определени условия.

Що се отнася до целта за гарантиране на ефективен данъчен контрол и за борба с избягването на данъци, тя също би могла да се постигне с мерки, налагащи по-малко ограничения, като се използват механизмите, предвидени в Директива 77/799/ЕИО⁽¹⁾ на Съвета от 19 декември 1977 година относно взаимопомощта между компетентните органи на държавите членки в областта на прякото данъчно облагане или Директива 2008/55/ЕО⁽²⁾ на Съвета от 26 май 2008 година относно взаимопомощта при събиране на вземания, свързани с някои видове налози, мита, данъци и други мерки.

Според Комисията португалското законодателство надхвърля необходимото за постигане на преследваните цели, т.е. за гарантиране на ефективността на данъчния режим. Ето защо Комисията счита, че португалското законодателство трябва да прилага един и същи критерий както когато седалището или действителното управление се преместват, а имуществото се прехвърля извън територията на Португалия, така и когато остават там: данъкът трябва да се събира само, когато увеличението на стойността на активите бъде реализирано.

⁽¹⁾ ОВ L 336, стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 1, стр. 21.

⁽²⁾ ОВ L 150, стр. 28.

Иск, предявен на 25 януари 2010 г. — Европейска комисия/Кралство Белгия

(Дело C-41/10)

(2010/C 80/34)

Език на производството: френски

Страни

Ищец: Европейска комисия (представители: G. Rozet и N. Yertrell)

Ответник: Кралство Белгия

Искания на ищеца

— да се установи, че като е транспонирано неправилно и непълно Директива 73/239/ЕИО⁽¹⁾ и Директива 92/49/ЕИО⁽²⁾, Кралство Белгия не е изпълнило задълженията си по-конкретно по членове 6, 8, 15, 16 и 17 от Първа директива 73/239/ЕИО, както и по членове 20, 21 и 22 от Трета директива 92/49/ЕИО,

— да се осъди Кралство Белгия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

С настоящия иск Комисията поддържа, че дейността на белгийските взаимноосигурителни дружества в областта на допълнителното здравно осигуряване, което не е част от законоустановена схема за социално осигуряване, не е в съответствие с Първа директива и с Трета директива за застраховането, различно от животозастраховане. Всъщност, доколкото на пазара на допълнителното здравно осигуряване са в пряка конкуренция със застрахователните компании, взаимноосигурителните дружества трябвало да се подчиняват на същия правен режим като последните. В това отношение ищецът оспорва твърдението на ответника, че предлаганите от взаимноосигурителните дружества услуги по допълнително здравно осигуряване попадали в обхвата на изключението, предвидено в член 2, параграф 1, буква г) от Първа директива и поддържа, че покритието по допълнителното осигуряване не може да се приравни на „застраховане, което съставлява част от законоустановена система на социално осигуряване“.

На първо място Комисията отбелязва, че разпоредбата на член 6 от Първа директива изисква достъпът до дейността по пряко застраховане да е обусловен от предварително официално разрешително, което да се поиска от компетентните органи на държавата членка, на чиято територия предприятието е установило своето седалище. Белгийските взаимноосигурителни дружества обаче нямали разрешителни съгласно посочената разпоредба що се отнася до дейността им по допълнително здравно осигуряване.

На второ място ищецът твърди, че ответникът е нарушил член 8, параграф 1, буква а) от Първа директива доколкото взаимноосигурителните дружества не фигурират сред законоустановените правно-организационни форми за застрахователните компании в Белгия. Освен това на взаимноосигурителните дружества се разрешавало да извършват широк обхват от дейности, които нямат пряка връзка с осигурителната им дейност, докато съгласно член 8, параграф 1, буква б) предприятието трябва да ограничи предмета си на дейност до застрахователната дейност и до пряко произтичащите от нея дейности, като се изключи всяка друга търговска дейност. Белгийското законодателство поставяло проблем и с оглед на член 8, параграф 1, буква в) доколкото той предвижда, че предприятието трябва да представи програма за дейност в съответствие с член 9 от директивата. Взаимноосигурителните дружества обаче изобщо не представяли подобна програма за дейността си по допълнително здравно осигуряване. Накрая белгийските взаимноосигурителни дружества не носели задължението да притежават минималния гаранционен фонд, противно на изискването, предвидено в член 8, параграф 1, буква г) от Първа директива.